

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zobowiązał E. K. do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z tytułu emerytury za okres od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia 31 stycznia 2017 roku w łącznej kwocie 49.276,00 zł i odsetek za okres od dnia 7 lutego 2014 roku do dnia 9 stycznia 2017 roku, tj. do dnia wydania decyzji w kwocie 5.652,48 zł. W uzasadnieniu decyzji podniesiono, że w dniu 12 kwietnia 2011 roku wydano decyzję przyznającą emeryturę od dnia 1 stycznia 2011 roku oraz podjęto wypłatę świadczenia na podstawie oświadczenia ubezpieczonej we wniosku w części III, pkt.6, że nie pozostaje w stosunku pracy. W otrzymanym w dniu 14 czerwca 2016 roku formularzu PL – CAN 4 kanadyjska instytucja ubezpieczeniowa potwierdziła, że E. K. była zatrudniona od 2004 roku do nadal. Pismami z dnia 1 lipca 2016 roku i z dnia 28 września 2016 roku zobowiązano ubezpieczoną do nadesłania zaświadczenia od pracodawcy potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy na dzień nabycia prawa do świadczenia, t.j. 1 stycznia 2011 roku. Ubezpieczona nie przedłożyła stosownego dokumentu.

/decyzja - k. 108 akt ZUS/

W dniu 10 marca 2017 roku wnioskodawczyni E. K. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika złożyła odwołanie od powyższej decyzji, zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji zarzuciła:

1. naruszenie art. 7 i 77 § 1 kpa poprzez brak uzyskania przez organ rentowy jakiegokolwiek dowodu świadczącego o nienależności pobranych świadczeń, przerzucając ten obowiązek na ubezpieczoną, poprzez gdy zgodnie z przepisami kpa to na ZUS-ie ciąży obowiązek przeprowadzenia dowodu z urzędu tym bardziej, że miał o nim wiedzę,
2. brak jakiegokolwiek wykazania sposobu obliczenia żądanej zaskarżonej decyzji kwoty stanowiącej należność główną, co sprawia, że została obliczona w sposób dowolny,
3. naruszenie art. 138 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez brak jakiegokolwiek pouczenia przez organ rentowy co do skutków złożonego oświadczenia w pkt.6 części III wniosku na podstawie którego wydano decyzję z dnia 12 kwietnia 2011 roku w zakresie zasięgu terytorialnego niepozostawiania w zatrudnieniu, a co za tym idzie jeśli nawet doszło do wprowadzenia w błąd organu rentowego to nieświadomie,
4. art.84 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez bezprawne naliczenie odsetek od momentu spełnienia świadczenia, podczas gdy obowiązek zwrotu świadczenia staje się wymagalny w momencie doręczenia ubezpieczonemu decyzji w tym przedmiocie, co nastąpiło w dniu 14 lutego 2017 roku.

Skarżąca wniosła o zmianę decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy oraz wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

/odwołanie - k. 2-5, koperta – k.7/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 12 kwietnia 2017 roku organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przytaczając tożsamą argumentację co w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie - k. 8/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 stycznia 2011 roku E. K. złożyła wniosek o emeryturę. W części III pkt.6 wniosku oświadczyła, że nie pozostaje w stosunku pracy.

/wniosek – k.1-6/

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 31 stycznia 2011 roku przyznał E. K. emeryturę od dnia 1 stycznia 2011 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Zakład ustalił termin płatności świadczenia na 6 dzień każdego miesiąca. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury, obliczanej zgodnie z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1972 roku do 1996 roku ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 55,56 %, oraz kwotę bazową 2.716,71 zł. Podstawa wymiaru wyniosła 1.509,40 zł (55,56 % x 2.716,71 zł). Do ustalenia wysokości emerytury ZUS uwzględnił 21 lat, 11 miesięcy i 22 dni okresów składkowych oraz 3 lata i 6 dni okresów nieskładkowych. Wysokość emerytury obliczona zgodnie z art. 53 ustawy wyniosła 1.113,74 zł. Wysokość emerytury obliczona zgodnie z art. 26 ustawy wyniosła 1.160,99 zł (po waloryzacji 1.196,98 zł). Wysokość emerytury ustalonej na podstawie art.183 ustawy emerytalnej jako 70 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 ustawy i 30 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy wyniosła 1.127,92 zł (po waloryzacji 1.162,89 zł). Organ rentowy podniósł, że emerytura obliczona na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej, tj. w mieszanej wysokości jest niższa od emerytury liczonej zgodnie z art.26. Wobec powyższego organ rentowy podjął wypłatę świadczenia korzystniejszego.

W pouczeniu załączonym do w/w decyzji organ rentowy poinformował m.in. ubezpieczoną, że:

- prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz bez względu na wiek emeryta (dotyczy osób pozostających w stosunku pracy, do których stosuje się przepisy prawa pracy lub odpowiednie przepisy ustawodawstw państw członkowskich UE/ (...) lub Szwajcarii lub innych państw, z którymi Polskę łączą umowy międzynarodowe w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, o ile zastosowanie tych umów skutkuje zrównaniem nawiązywania, kontynuowania lub rozwiązywania stosunków pracy) – pkt.V.1;

- osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest zobowiązana do ich zwrotu, za nienależnie pobrane uważa się świadczenia: wypłacone pomimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie do nich prawa lub wstrzymanie wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku ich prawa do ich pobierania – pkt.III. 1.

/ decyzja – k. 67-69 akt ZUS/

Decyzją z dnia 18 listopada 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 23 października 2015 roku przeliczył emeryturę E. K. od dnia 1 grudnia 2015 roku, tj. od najbliższego terminu płatności. Zakład ustalił termin płatności świadczenia na 6 dzień każdego miesiąca. Wskazano, że od dnia 1 grudnia 2015 roku emerytura wynosi 1.375,80 zł brutto, do wypłaty 1.174,80 zł.

W pouczeniu załączonym do w/w decyzji organ rentowy poinformował m.in. ubezpieczoną, że:

- prawo do emerytury lub renty, także do części renty rodzinnej ulega zawieszeniu albo świadczenia te ulegają zmniejszeniu w razie osiągnięcia przychodu z tytułu zatrudnienia, służby lub innej pracy zarobkowej albo prowadzenia pozarolniczej działalności oraz pobierania zasiłków: chorobowego, macierzyńskiego, opiekuńczego, wyrównawczego, świadczenia rehabilitacyjnego i wyrównawczego, dodatku wyrównawczego, a także wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy, w tym także za granicą, chyba, że umowy międzynarodowe w dziedzinie ubezpieczeń społecznych stanowią inaczej – pkt. VI. 1;

- osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest zobowiązana do ich zwrotu, za nienależnie pobrane uważa się świadczenia: wypłacone pomimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie do nich prawa lub wstrzymanie wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku ich prawa do ich pobierania – pkt.III. 1.

/ decyzja – k. 84-85 akt ZUS/

W dniu 2 maja 2016 do organu rentowego wpłynęło oświadczenie wnioskodawczynie – zatytułowane oświadczenie emeryta zamieszkałego za granicą o istnieniu dalszego prawa do pobierania świadczenia.

/oświadczenie – k.89 akt ZUS/

W dniu 14 czerwca 2016 roku kanadyjska instytucja ubezpieczeniowa potwierdziła na formularzu PL – CAN 4, że wnioskodawczynie jest zatrudniona w Kanadzie od 2004 roku do nadal.

/formularz – k.90-91/

Pismami z dnia 1 lipca 2016 roku oraz z dnia 28 września 2016 roku organ rentowy zwrócił się do wnioskodawczynie do nadesłania w określonych w pismach terminach, zaświadczenia od pracodawcy potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy na dzień nabycia prawa do świadczenia, tj. 1 stycznia 2011 roku, ewentualnie, jeżeli rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło po tej dacie – do nadesłania zaświadczenia od pracodawcy potwierdzającego powyższe. Jednocześnie wskazano, że w przypadku braku odpowiedzi zostanie uznane, iż na dzień przyznania prawa do świadczenia kontynuowała zatrudnienie i zostanie wydana decyzja o nienależnie pobranym świadczeniu.

/pisma organu rentowego – k.92, 94 akt ZUS/

Wnioskodawczynie nie nadesłała do organu rentowego zaświadczeń wskazanych w w/w pismach ZUS.

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 5 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z urzędu wstrzymał wypłatę emerytury dla wnioskodawczynie od dnia 1 lutego 2017 roku, tj. od najbliższego możliwego terminu płatności na podstawie ustawy z dnia

17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016r., poz.887) oraz umowy między Rzeczpospolitą Polską a Kanadą o zabezpieczeniu społecznym z dnia 2 kwietnia 2008 roku (Dz.U. z 2009r. Nr 133, poz.1095).

W uzasadnieniu organ rentowy wyjaśnił, że wstrzymanie wypłaty emerytury nastąpiło wobec braku odpowiedzi na jego pismo z dnia 28 września 2016 roku dotyczące rozwiązania stosunku pracy na terenie Kanady na dzień nabycia prawa do emerytury, tj.

1 stycznia 2011 roku.

/decyzja – k.104 akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 9 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zobowiązał E. K. do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń z tytułu emerytury za okres od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia 31 stycznia 2017 roku w łącznej kwocie 49.276,00 zł i odsetek za okres od dnia

7 lutego 2014 roku do dnia 9 stycznia 2017 roku, tj. do dnia wydania decyzji w kwocie 5.652,48 zł. W uzasadnieniu decyzji podniesiono, że w dniu 12 kwietnia 2011 roku wydano decyzję przyznającą emeryturę od dnia 1 stycznia 2011 roku oraz podjęto wypłatę świadczenia na podstawie oświadczenia ubezpieczonej we wniosku w części III, pkt.6, że nie pozostaje w stosunku pracy. W otrzymanym w dniu 14 czerwca 2016 roku formularzu PL – CAN 4 kanadyjska instytucja ubezpieczeniowa potwierdziła, że E. K. była zatrudniona m.in. od 2004 roku do nadal. Pismami z dnia 1 lipca 2016 roku i z dnia

28 września 2016 roku zobowiązano ubezpieczoną do nadesłania zaświadczenia od pracodawcy potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy na dzień nabycia prawa do świadczenia, t.j. 1 stycznia 2011 roku. Ubezpieczona nie przedłożyła stosownego dokumentu.

/decyzja - k. 108 akt ZUS/

W piśmie z dnia 25 sierpnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wyjaśnił, że na nienależnie pobrane przez wnioskodawczynię świadczenie w wysokości 49.276,00 zł złożyły się następujące kwoty:

- w lutym 2014 roku – kwota 1.318,70 zł,
- w okresie od marca 2014 roku do lutego 2015 roku – kwoty po 1.339,80 zł miesięcznie,
- w okresie od marca 2015 roku do lutego 2016 roku – kwoty po 1.375,80 zł miesięcznie,
- w okresie od marca 2016 roku do stycznia 2017 roku – kwoty po 1.379,10 zł miesięcznie, za marzec 2016 roku plus 200 zł DJ.

/pismo ZUS – k.17/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie zgromadzonych w aktach sądowych oraz aktach rentowych dokumentów. Zgromadzonym dowodom Sąd dał wiarę,

a dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że jest on wystarczający, by wyjaśnić sporną okoliczność – a mianowicie czy E. K. pobrała nienależnie emeryturę za okres sporny, tj. od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia 31 stycznia 2017 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną zawieszenia wypłaty emerytury stanowi art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 roku nr 1383 z zm., dalej ustawa emerytalna), zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Dotyczy to także świadczeń przyznanych osobom pozostającym w stosunku pracy w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Islandii, Liechtensteinie, Norwegii, Szwajcarii lub w państwach, z którymi Polskę łączą dwustronne umowy międzynarodowe w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (z wyłączeniem osób wykonujących zatrudnienie w Australii, z którą umowa po stronie australijskiej obejmuje wyłącznie emerytury z tytułu zamieszkiwania w tym państwie). Polska zawarła umowy dwustronne w dziedzinie zabezpieczenia społecznego m.in. z Kanadą i USA (umowa o zabezpieczeniu społecznym między Rzeczpospolitą Polską a Kanadą, podpisana w W. 2 kwietnia 2008 r. – Dz.U. z 2009 r. nr 133, poz. 1095 oraz porozumienie administracyjne w sprawie stosowania umowy o zabezpieczeniu społecznym między Rzeczpospolitą Polską a Kanadą podpisane w W. 2 kwietnia 2008 r. – Dz.U. z 2009 r. nr 133, poz. 1097).

Jak wynika z powyższego przepisu art. 103 a ustawy emerytalnej, niezależnie od wysokości osiąganego z tytułu pracy wynagrodzenia, warunkiem wypłaty przyznanej emerytury jest rozwiązanie przez ubezpieczonego stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Podkreślenia wymaga, iż unormowana w art. 103a ustawy emerytalnej instytucja zawieszenia wypłaty emerytury nie pozbawia ubezpieczonego należnego mu świadczenia, a jedynie uzależnia wypłatę tego świadczenia od spełnienia przesłanki niepozostawania w stosunku pracy, a co się z tym wiąże – nieotrzymywania zarobków z tytułu zatrudnienia.

(...) ubezpieczeń społecznych skonstruowany został bowiem tak, aby osoby, które spełniły określone w ustawie kryteria w postaci odpowiedniego wieku oraz stażu pracy, w momencie kiedy nie są już w stanie kontynuować pracy, nie pozostawały bez środków utrzymania. Zasadniczym celem i ideą świadczenia emerytalnego nie jest zatem powiększanie dochodów osób pracujących, ale zabezpieczenie finansowe osób, które, spełniwszy określone kryteria, już pracować nie muszą. Art. 103a ustawy emerytalnej nie stoi zatem w sprzeczności z powyższą ideą, a jedynie ogranicza możliwość równoczesnego pobierania dwóch świadczeń, tj. emerytury oraz wynagrodzenia za pracę.

Wskazać także należy, iż przyznanie prawa do świadczenia nie jest tożsame z wypłatą tego świadczenia. W związku ze spełnieniem przez wnioskodawczynię przesłanek związanych z wiekiem oraz udokumentowaniem odpowiedniego okresu składkowego i nieskładkowego organ rentowy decyzją z dnia 12 kwietnia 2011 r. przyznał jej prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2011 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. We wniosku o przyznanie emerytury ubezpieczona wprowadziła jednak Zakład Ubezpieczeń Społecznych w błąd, wskazując, iż nie pozostaje w stosunku pracy. Po uzyskaniu informacji z kanadyjskiej instytucji ubezpieczeniowej, iż wnioskodawczyni nadal kontynuuje zatrudnienie od 2004 r., organ rentowy zobowiązał odwołującą do wyjaśnienia rozbieżności wynikających z faktu, że we wniosku o emeryturę wskazała, że nie pozostaje w stosunku pracy. Wnioskodawczyni nie udzieliła żadnych wyjaśnień w tym przedmiocie. Zasadnie zatem ZUS wstrzymał jej wypłatę emerytury od dnia 1 lutego 2017 r., wydając także decyzję o zwrocie nienależnie pobranego świadczenia za nieprzedawniony okres - od 1 lutego 2014r. do 31 stycznia 2017 r.

Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 138 ust. 1 ustawy emerytalnej, osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu.

Definicję nienależnie pobranych świadczeń zawiera zaś ust. 2 tego przepisu, stanowiąc, iż są to:

- 1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania;
- 2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenia.

Nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane, w pozostałych zaś wypadkach - za okres dłuższy niż 3 lata (art. 138 ust.4).

Zwrot „była pouczona o braku prawa” nie może być rozumiany dosłownie. Chodzi tu o klasyczne pouczenie, w którym organ rentowy informuje ubezpieczonego,

że utraci prawo do świadczenia, gdy wystąpią okoliczności, które zgodnie z przepisami prawa spowodują utratę tego prawa. Pouczenie musi być na tyle zrozumiałe, by pobierający świadczenie mógł odnieść je do swojej sytuacji, jednak nie musi odnosić się do indywidualnie pobierającego świadczenie, gdyż nie da się przewidzieć, które z okoliczności wystąpią u konkretnego świadczeniobiorcy. Pouczenie może polegać na przytoczeniu przepisów określających te okoliczności, ale musi być na tyle zrozumiałe, aby ubezpieczony mógł je odnieść do własnej sytuacji. Zważywszy na funkcję, jaką pouczenie odgrywa w normatywnej konstrukcji nienależnie pobranego świadczenia, warunkiem uznania, że ubezpieczony pobrał takie nienależne świadczenie jest ustalenie przez sąd, że pobierający świadczenia wiedział (został pouczony) o braku prawa do ich pobierania (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2017 r., III AUa 1481/16, LEX nr 2265636).

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że wydając poszczególne decyzje, organ rentowy pouczał odwołującą o ciężących na niej jako beneficjencie świadczeń z ubezpieczenia społecznego obowiązkach, w tym o konieczności informowania ZUS o okolicznościach powodujących zawieszenie prawa do emerytury, o obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia oraz o konieczności przekazania Zakładowi informacji

o rozwiązaniu stosunku pracy z pracodawcą, u którego pozostawała w zatrudnieniu bezpośrednio przed ustaleniem prawa do emerytury. W szczególności, organ rentowy poinformował odwołującą o tym, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz bez względu na wiek tego emeryta. W pouczeniu z punktu V. 1 zaznaczono również, że dotyczy to osób pozostających w stosunku pracy, do których stosuje się polskie przepisy prawa pracy lub odpowiednie przepisy ustawodawstw państw członkowskich UE/ (...) lub Szwajcarii lub innych państw, z którymi Polskę łączą umowy międzynarodowe w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, o ile zastosowanie tych umów skutkuje zrównaniem nawiązywania, kontynuowania lub rozwiązywania stosunków pracy. Pouczenia zawiera decyzja ZUS z dnia 18 listopada 2015 r. o przeliczeniu emerytury (punkty III i VI.1 1, co oznacza, że ZUS wywiązał się z obowiązku informacyjnego. Rację ma organ rentowy podnosząc, że pouczenia te były na tyle konkretne i zrozumiałe, że ubezpieczona mogła je odnieść do własnej sytuacji. Gdyby miała jakiegokolwiek wątpliwości mogła zwrócić się do organu rentowego z prośbą o ich wyjaśnienie, w szczególności, czy zatrudnienie w Kanadzie powoduje zawieszenie prawa do świadczenia.

W formularzu PL – CAN 4 kanadyjska instytucja ubezpieczeniowa potwierdziła, że wnioskodawczyni jest w zatrudnieniu od 2004 r. do nadal. Z treści tego pisma wynika, że na dzień przyznania prawa do emerytury, odwołująca podlegała ubezpieczeniu na terenie Kanady. W odwołaniu ubezpieczona nie kwestionowała, że pracowała w okresie spornym w Kanadzie.

W ocenie Sądu, odwołanie nie jest zatem uzasadnione. Świadczenie bowiem wypłacone w sytuacji, kiedy istniały podstawy do zawieszenia prawa do emerytury podlega zwrotowi jako nienależne. W tej sprawie, odwołująca pomimo prawidłowych informacji otrzymywanych od organu rentowego, wprowadziła ten organ w błąd, składając oświadczenie we wniosku o emeryturę, że nie pozostaje w stosunku pracy, co spowodowało wypłatę nienależnego świadczenia. Odwołująca jest zatem zobowiązana do zwrotu tego świadczenia, gdyż w przepisie jest mowa o zawieszeniu prawa do emerytury bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury oraz bez względu na wiek tego emeryta.

Organ rentowy wyjaśnił, w jakis sposób wyliczono wysokość nienależnego świadczenia. Wnioskodawczyni reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń co do tego wyliczenia.

Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawczyni spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. E. K. nie udowodniła zaś, iż w okresie od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia 31 stycznia 2017 roku nie pobrała nienależnie świadczenia rentowego.

Odnosząc się do kwestii zwrotu odsetek od nienależnie pobranego świadczenia wskazać należy, że stosownie do treści art. 84 ust 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2017 roku, Nr 1778, z późn. zm.) osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu, wraz z odsetkami, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, z uwzględnieniem ust. 11.

Zgodnie z ust. 9 analizowanego przepisu przepisy ust. 1-8 stosuje się także do pieniężnych świadczeń innych niż z ubezpieczeń społecznych, wypłacanych przez Zakład na mocy odrębnych przepisów.

W myśl przywołanego ust. 11 wskazanego przepisu - jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ wypłacający te świadczenia o zajściu okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty, a mimo to świadczenia były nadal wypłacane, kwoty nienależnie pobranych świadczeń z ubezpieczeń społecznych podlegają zwrotowi bez odsetek za zwłokę.

Zgodnie z art. 481 ust. 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Odpowiedzialność wnioskodawczyni zwrotu ustawowych odsetek wynika z faktu nienależnie pobranych świadczeń za okres wskazany w decyzji.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczyni.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni.

05.03.2018r.